pama. Seal üidis määr melepahhanduſega: „Kas ſe on teie meleparranduſe tö? oh, önſaksſamata lel, kes ühhe kaña pärraſt patto paelo taggaſi langete!“ Reinowadder laskis kaña ſuuſt ja ütles: ſedda teggin ſüggawas möttes üsna inge teadmata. — Teekäijadele tulli nüüd üks ſild wasto, Reinwadder jäi ſilla peale ſeisma, nälpas keelt ja wahtis üksi ſilmi kañade pole taggaſi. Sedda nähhes, ütles Irmabbe ſõideldes: „Lel! kus teile ſilmad jälle luſiwad? toho! täitmata loom!“ Reinowadder kostis: „Ärga ekſitage mind palwes; möttes palluſin praego kaña ingede eeſt, mis tännini miño läbbi otſa on ſanud.“ — Wimaks jõuaſid nemad ku inga linna liggi, jakui Reinowadder ku inga loſſi ning aujärge eemalt näggi, läks ta meel nukraks ja ſuur kartus aſſus ta ſüddamesſe.

Siin löppetame täñawo Reinowadderi juttu, ja mitmeſuggused mötted kormawad meil ſüddant, ſeſt kes eſſimiſt korda oña kirja rahwa ette toob, ſowib ka teada ſada kudda ſõñumid wasto wõetakſe? Kui nüüd aeſta pikkuſel targemade ja ruñalamade könne Reinowadderi jutto ülle meie körwu tõuſeb, ja laitjaid kah ewörra eñam ei olle kui kiitjaid, ſiis ehk añame aega möda weel juttule liſſa, mis muido ſeisma jääb. Et keelt ja kirja parremine ei oska, ſellepärraſt pallume luggejade kaeſt andeks, ja tahhame irjaekſimiſe patto eeſt ſedda nubtluſt kannatada, mis kmäär rebbaſele peale panni Agga kus on üks ſõbralik lellepoeg, kes meile pajje witſa leikab?! —

Reinowadder Rebbane.

Üks ennemuiſtene jut. (Liiſſandik.)

4.

Sõñum kulutas kuñinga linnas Reinowadderi tullikut, ſeal ruttas iggaüks — ſuur ja weike tedda watama; piſſut ſõbramelelisi, ſurem oſſa eñamiſt kõik waenlaſed. Reinowadder ei piddand neiſt ſuremad luggu, waid astus julge wiiſaka ſammoga Irmabbeme ſeltſis ulitſad möda eddaſi otſego kuñinga oña poeg ehk üks odetud ſuurtſuggu wõeras. Kor-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1122